

Věc C-35/23

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

25. ledna 2023

Předkládající soud:

Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Německo)

Datum předkládacího rozhodnutí:

16. ledna 2023

Navrhovatel a navrhovatel v řízení o stížnosti:

Otec

Odpůrkyně a odpůrkyně v řízení o stížnosti:

Matka

[omissis]

**OBERLANDESGERICHT FRANKFURT AM MAIN (Vrchní zemský soud
ve Frankfurtu nad Mohanem)**

USNESENÍ

V rodinné věci

týkající se rodičovské odpovědnosti k dítěti L

Účastníci řízení:

1. dítě L, bytem v PL,
2. advokátka
opatrovnice,
3. otec, navrhovatel a navrhovatel v řízení o stížnosti, bytem v CH

[omissis]

4. matka, odpůrkyně a odpůrkyně v řízení o stížnosti, bytem v PL

rozhodl [*omissis*] [složení senátu] [Oberlandesgericht (Vrchní zemský soud)] ve Frankfurtu nad Mohanem [*omissis*] [shrnutí průběhu řízení]

dne 16. ledna 2023 takto:

I.

Řízení se přerušuje.

II.

Soudnímu dvoru Evropské unie se za účelem výkladu článků 10 a 11 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (nařízení Brusel IIa) předkládají tyto předběžné otázky:

V jakém rozsahu se mechanismus upravený v člancích 10 a 11 nařízení Brusel IIa omezuje na řízení mezi členskými státy EU?

Konkrétně:

1. Použije se článek 10 nařízení Brusel IIa s tím důsledkem, že nadále trvá příslušnost soudů dosavadního státu pobytu, pokud dítě mělo před [odebráním] přemístěním obvyklé bydliště v členském státě EU (Německo) a řízení o navrácení podle Haagské úmluvy o únosech dětí z roku 1980 bylo vedeno mezi členským státem EU (Polsko) a třetí zemí (Švýcarsko), přičemž v tomto řízení bylo navrácení dítěte zamítnuto?

V případě kladné odpovědi na první otázku:

2. Jaké požadavky musí být v rámci čl. 10 písm. b) bodu i) nařízení Brusel IIa splněny k prokázání trvajících příslušnosti?

3. Použije se čl. 11 odst. 6 až 8 nařízení Brusel IIa rovněž v řízení o navrácení podle Haagské úmluvy z roku 1980 mezi třetím státem a členským státem EU jakožto státem, do něhož bylo dítě přemístěno, jestliže dítě mělo před přemístěním obvyklé bydliště v jiném členském státě EU?

Odůvodnění:

I.

Řízení se týká otázek oblasti působnosti článků 10 a 11 nařízení Brusel IIa.

Rodiče dítěte uzavřeli manželství dne 7. března 2013 ve Frankfurtu nad Mohanem. Otec má německou, matka polskou státní příslušnost. Rodiče dítěte

nejprve žili společně ve Frankfurtu nad Mohanem (Německo). Dne 29. června 2013 se otec z pracovních důvodů odstěhoval do Švýcarska.

Společné dítě L., které má německou a nyní již také polskou státní příslušnost, se narodilo 12. listopadu 2014 v X (Švýcarsko) a od ledna 2015 do začátku dubna 2016 žilo s matkou ve Frankfurtu nad Mohanem.

Otec navštěvoval matku a dítě pravidelně v Německu, trávili spolu rovněž společné dovolené. Dne 11. května 2015 schválil Amt für Migration (Imigrační úřad) žádost otce o sloučení rodiny. Matka obdržela povolení k pobytu na dobu určitou ve Švýcarsku, které platilo do 31. prosince 2019.

Dne 9. dubna 2016 se matka odstěhovala s L do Polska. V této souvislosti matka celou rodinu ve Frankfurtu odhlásila a uvedla adresu otce ve Švýcarsku. V létě 2016 se matka ucházela o pracovní místa ve Švýcarsku. Od listopadu 2016 pracuje matka v Polsku u společnosti Zurich Insurance.

Nejdříve otec jezdil do Polska na návštěvy. Od 17. dubna 2017 matka odpírala otcí styk se společnou dcerou a dceru bez souhlasu otce přihlásila do mateřské školy v Polsku. Na konci května 2017 matka otcí sdělila, že s dcerou zůstane v Polsku.

Dne 7. července 2017 otec prostřednictvím švýcarského ústředního orgánu (Bundesamt für Justiz in Bern [Spolkový justiční úřad v Bernu]) podal návrh na navrácení dítěte do Švýcarska. Tento návrh byl usnesením Okresního soudu v Krakově Nové Huti ze dne 8. prosince 2017 zamítnut s odůvodněním, že otec souhlasil s přestěhováním matky s L do Polska na neomezeně dlouhou dobu. Soud navíc uvedl, že by v případě navrácení byl vážně ohrožen nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 13 odst. 1 b) Haagské úmluvy z roku 1980. Otec přiznal, že se (jednou) dopustil násilí na matce. Otec podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které bylo zamítnuto usnesením Krajského soudu v Krakově ze dne 17. dubna 2018 (XII Ca 168/18).

Návrhem ze dne 27. září 2017 matka v Polsku zahájila rozvodové řízení. V říjnu 2017 matka odhlásila L na městském úřadě X ve Švýcarsku.

Usnesením ze dne 5. června 2018 svěřil Krajský soud v Krakově společné dítě předběžně do péče matky a upravil vyživovací povinnost otce.

Na návrhu na navrácení dítěte na základě Haagské úmluvy z roku 1980, který byl podán dne 29. června 2018 k německému Bundesamt für Justiz (Spolkový justiční úřad) v Bonnu, otec dále netrval.

V řízení v projednávané věci se otec návrhem ze dne 12. července 2018, který byl Amtsgericht Frankfurt am Main (Okresní soud ve Frankfurtu nad Mohanem) doručen dne 13. července 2018, v bodě I domáhal toho, aby mu dítě bylo svěřeno do výlučné péče, a podpůrně aby mu bylo přiznáno právo na určení pobytu dítěte.

V bodě II. otec dále navrhoval, aby matka byla uložena povinnost vrátit dítě k otci do Švýcarska od okamžiku účinnosti usnesení.

Otec uvádí, že rodiče dítěte se na jaře roku 2015 dohodli, že s L budou v budoucnosti žít ve Švýcarsku. V dubnu 2016 se matka rozhodla, že se na přechodnou dobu přestěhuje ke svým rodičům do Polska, aby jim pomohla při stavbě domu. Otec s tím souhlasil, toto období však výslovně omezil na dva, nanejvýš tři roky. Dítě mělo každopádně nejpozději od listopadu 2017 navštěvovat mateřskou školu ve Švýcarsku.

Matka tomuto návrhu oponovala.

Tvrdí, že otec souhlasil s přestěhováním do Polska, kde také poskytl součinnost při vystavení polského cestovního pasu. Dohoda o časově omezeném přestěhování do Polska ani o stěhování do Švýcarska neexistovala.

V řízení v prvním stupni byl otec slyšen dne 9. května 2019. Matka, která byla rovněž předvolána a dopisem ze dne 19. dubna 2019 požádala o slyšení cestou právní pomoci, se k tomuto jednání nedostavila.

Otec na tomto jednání uvedl, že rodiče se během telefonátu dne 29. ledna 2016 dohodli, že L zůstane v Polsku maximálně dva až tři roky a v každém případě bude do mateřské školy chodit ve Švýcarsku.

Usnesením ze dne 3. června 2019, které bylo doručeno dne 7. června 2019, Amtsgericht (okresní soud) návrh otce na svěření dítěte do péče zamítl.

V odůvodnění soud uvádí, že není mezinárodně příslušným soudem. Otec neprokázal existenci uváděné konkrétní dohody o časově omezeném pobytu matky a dítěte v Polsku. Jeho vyjádření při jednání dne 9. května 2019 jsou v rozporu s jeho předchozím tvrzením v písemném podání ze dne 3. srpna 2018, z něhož vyplývá, že rodiče ještě v květnu 2017 komunikovali o délce trvání pobytu v Polsku, aniž dospěli ke konečnému závěru.

Otec má za to, že příslušnost Amtsgericht Frankfurt am Main (Okresní soud ve Frankfurtu nad Mohanem) vyplývá z čl. 11 odst. 6 ve spojení s odst. 7 nařízení Brusel IIa, jakož i z článku 10 nařízení Brusel IIa. Okresní soud v Krakově ve svém rozhodnutí ze dne 8. prosince 2017 konstatoval, že bydliště dítěte před tím, než mělo bydliště v Polsku, nebylo ve Švýcarsku, protože matka s dítětem bydlela v Německu.

Otec je toho názoru, že zásady platné v řízení podle Haagské úmluvy z roku 1980, podle kterých osoba, která nesouhlasí s navrácením dítěte, musí prokázat, že osoba, které (rovněž) příslušelo právo péče o dítě, souhlasila či se později smířila s přemístěním nebo zadržením, platí i v projednávané věci. Tento důkaz o časově neomezeném souhlasu matka neposkytla.

Otec dále uvádí, že svěřením dítěte do péče otce je v projednávané věci v nejlepším zájmu dítěte. Matka svévolným jednáním prakticky zrušila oprávnění otce jako nositele rodičovské odpovědnosti a nejednala tak v nejlepším zájmu dítěte. Rovněž v této souvislosti se otec odvolává na zásady platné pro řízení podle Haagské úmluvy z roku 1980.

Svou stížností podanou k Amtsgericht (okresní soud) dne 8. července 2019 otec i nadále prosazuje svůj návrh z řízení v prvním stupni.

Matka navrhuje, aby stížnost byla zamítnuta.

Otec byl senátem opakovaně upozorněn na skutečnost, že jeho stížnost nemá vyhlídky na úspěch, protože i při domněnce mezinárodní příslušnosti nelze vycházet z toho, že svěřením dítěte do péče otce je v nejlepším zájmu dítěte, § 1671 Bürgerliches Gesetzbuch (občanský zákoník, dále jen „BGB“).

Senát rovněž upozornil otce na to, že podle názoru senátu je použití článku 10 nařízení Brusel IIa omezeno na vztah mezi členskými státy EU a řízení vedené ve vztahu mezi Polskem a Švýcarskem nemůže vyvolat účinky článku 10 nařízení Brusel IIa.

Otec dává podnět, aby Soudnímu dvoru Evropské unie v Lucemburku byly v rámci žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce předloženy tyto otázky:

[*omissis*]

[Otázky, jejichž vyjasnění otec navrhuje. Částečně zahrnutý v předběžných otázkách, které jediné jsou relevantní].

V roce 2022 se v Polsku uskutečnil styk otce s dítětem na základě tamním soudem schválené úpravy.

II.

1. Mezinárodní příslušnost

Mezinárodní soudní příslušnost německých soudů v řízeních ve věcech rodičovské odpovědnosti, která byla zahájena před 1. srpna 2022, vyplývá v zásadě z čl. 8 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 (dále jen nařízení Brusel IIa), neuplatní-li se přednostní ustanovení článků 9, 10 a 12 (čl. 8 odst. 2 nařízení Brusel IIa). Následné nařízení (ES) 2019/1111 ze dne 25. června 2019 (nařízení Brusel IIb) se použije až na řízení zahájená po dni 1. srpna 2022, [čl.] 100 odst. 1 nařízení Brusel IIb. Na dotčené řízení se i nadále použije nařízení Brusel IIa ve znění nařízení (ES) č. 2201/2003, čl. 100 odst. 2 nařízení Brusel IIb.

Rozhodujícím hlediskem pro mezinárodní příslušnost je podle čl. 8 odst. 1 nařízení Brusel IIa obvyklé bydliště dítěte (a.), pokud se nepoužijí přednostní ustanovení, v projednávané věci článek 10 nařízení Brusel IIa (b.).

A. Článek 8 odst. 1 nařízení Brusel IIa

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení Brusel IIa jsou příslušné soudy členského státu ve věci rodičovské odpovědnosti k dítěti, které má v době podání žaloby obvyklé bydliště na území tohoto členského státu.

Obvyklé bydliště musí být určeno s přihlédnutím ke všem konkrétním skutkovým okolnostem v každém jednotlivém případě podle integrace dítěte v rámci rodinného a sociálního prostředí jako střediska života dítěte, a v tomto ohledu jsou relevantní trvání, pravidelnost a podmínky pobytu na území státu (rozsudky Soudního dvora ze dne 2. dubna 2009, C- 523/07, body 42 a 44; ze dne 22. prosince 2010, C-497/10 PPU, bod 47 a ze dne 8. června 2017, C-111/17 PPU, bod 42).

L žije od dubna 2016 se svou matkou v Polsku, kde od dubna/května 2017 navštěvovala mateřskou školu.

V době podání žádosti v červenci 2018 založila L své obvyklé bydliště v Polsku, takže příslušnost německých soudů nelze opřít o čl. 8 odst. 1 nařízení Brusel IIa.

b. Příslušnost v případech únosu dítěte

Článek 10 nařízení Brusel IIa dále stanoví příslušnost pro případy neoprávněného odebrání nebo zadržení dítěte. V těchto případech nadále platí mezinárodní příslušnost státu dosavadního obvyklého bydliště, i když dítě založí nové obvyklé bydliště v jiném státě, nejsou-li splněny zvláštní podmínky.

K tomu by projednávaná věc předně musela spadat do působnosti článku 10 nařízení Brusel IIa.

Podle znění článku 10 nařízení Brusel IIa („členský stát“) je použití tohoto ustanovení omezeno na vztah mezi členskými státy vázanými nařízením Brusel IIa. Soudní dvůr k tomu vyjasnil, že okolnost, že článek 10 nařízení Brusel IIa používá výraz „členský stát“, a nikoli výrazy „stát“ nebo „třetí stát“, a že přiznání příslušnosti podmiňuje současným nebo dřívějším obvyklým bydlištěm „v členském státě“, aniž uvádí možnost bydliště získaného na území třetího státu, znamená, že tentýž článek upravuje pouze příslušnost v případě únosů dětí mezi členskými státy (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 2021, C-603/20 PPU, body 38 až 40).

Podle názoru otce je tato podmínka splněna, protože stávající řízení je vedeno mezi Německem a Polskem a tedy mezi dvěma členskými státy EU, které jsou vázány nařízením Brusel IIa. L žila se svou matkou ve Frankfurtu a měla tak obvyklé bydliště v Německu.

Senát tento názor nesdílí, nýbrž spatřuje použití článků 10 a 11 nařízení Brusel IIa v kontextu s řízením o navrácení podle Haagské úmluvy z roku 1980. Článek 11 nařízení Brusel IIa obsahuje další procesní pravidla, která se použijí v řízení o navrácení podle Haagské úmluvy z roku 1980, ve kterých jsou jak stát původu tak i stát, do něhož bylo dítě přemístěno, členskými státy EU resp. státy vázanými nařízením Brusel IIa [*omissis*] [zdroj v právní literatuře]. Ustanovení obsažená v článcích 10 a 11 nařízení Brusel IIa na jedné straně posilují mechanismus navrácení podle Haagské úmluvy z roku 1980 tím, že omezují použití výjimek a upřednostňují výkon rozhodnutí o navrácení, naproti tomu ale stanoví povinnost rychlého jednání, jakož i slyšení, ochrany a informování účastníků řízení.

Soudní dvůr v rozsudku ze dne 24. března 2021, C-603/20 PPU, ohledně výkladu článku 10 nařízení (ES) č. 2201/2003 (v projednávané věci určení pobytu při únosu dítěte) uvedl, že při výkladu ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 2021, C-603/20 PPU, bod 37). V souladu s tím ohledně výkladu článku 10 nařízení Brusel IIa ze znění tohoto ustanovení, jakož i z výkladu Praktického průvodce pro uplatňování nařízení č. 2201/2003, který zveřejnila Evropská komise, jasně plyne, že se toto ustanovení týká pouze sporů o příslušnost mezi členskými státy a nikoli sporů o příslušnost mezi členským státem a třetím státem (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 2021, C-603/20 PPU, bod 29). Soudní dvůr současně zdůraznil, že pravidla o zvláštní příslušnosti musí být vykládána restriktivně a neumožňují tedy výklad, který jde nad rámec případů výslovně upravených v dotyčném nařízení, resp. který vede k tomu, že je zohledněna pouze část jeho znění za účelem jejího samostatného použití (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 2021, C-603/20 PPU, body 47, 48).

Senát tomu rozumí tak, že ustanovení článků 10 a 11 nařízení Brusel IIa tedy nelze vnímat od sebe odděleně.

V řízení o navrácení, které bylo zahájeno dne 7. července 2017 na návrh otce prostřednictvím Bundesamt für Justiz (Spolkový justiční úřad) v Bernu, v němž otec usiloval o navrácení dítěte do Švýcarska, se požadavky na provedení řízení podle Haagské úmluvy z roku 1980 vyplývající z článku 11 nařízení Brusel IIa nepoužily, protože Švýcarsko není vázáno nařízením Brusel IIa. Soud v Polsku po zamítnutí návrhu na navrácení dítěte proto ani neměl důvod postupovat podle čl. 11 odst. 6 a 7 nařízení Brusel IIa a informovat soudy resp. ústřední orgán v Německu o zamítavém rozhodnutí.

Druhý návrh na navrácení dítěte, který otec podal před zahájením řízení v projednávané věci k německému Bundesamt für Justiz (Spolkový justiční úřad) v Bonnu, nemůže založit trvající příslušnost podle článku 10 nařízení Brusel IIa, protože toto řízení neprobíhá. V tomto ohledu je relevantní doručení návrhu soudu. Další řízení o navrácení dítěte nebylo v Polsku podle sdělení otce zahájeno.

Kromě toho se přípustnost druhého návrhu podle Haagské úmluvy z roku 1980 jeví zásadně nejistá, protože pravomocné rozhodnutí odvolacího soudu v Polsku by mohlo bránit zahájení dalšího řízení podle Haagské úmluvy z roku 1980 o stejném předmětu. Rozhodnutí polských soudů obsahují rovněž úvahy týkající se protiprávního zadržení dítěte.

2. Použití článku 10 nařízení Brusel IIa

Použije-li se článek 10 nařízení Brusel IIa v zásadě i v situaci v projednávané věci, dojde ke změně příslušnosti (s ohledem na chybějící souhlas obou osob majících právo péče o dítě, písm. a)) až v okamžiku, kdy dítě získá nové obvyklé bydliště, má bydliště v jiném státě po dobu nejméně jednoho roku, zvyklo si v novém prostředí a je splněna jedna z podmínek uvedených v písm. b) bodech i) až iv). V projednávané věci přichází do úvahy bod i), podle kterého trvalý příslušnost odpadá, pokud do jednoho roku poté, kdy se nositel práva péče o dítě dozvěděl nebo se měl dozvědět o místě pobytu dítěte, nebyla podána žádost o navrácení dítěte u příslušných orgánů členského státu, kam bylo dítě přemístěno [odebráno] nebo kde je zadržováno (čl. 10 písm. b) bod i) nařízení Brusel IIa).

Podle tohoto ustanovení tedy otec pro zachování mezinárodní příslušnosti zdejších soudů musel žádost o navrácení dítěte podat do jednoho roku poté, co se o protiprávním stavu dozvěděl nebo co nastal.

Otec tvrdí, že dal souhlas k dočasnému pobytu matky s L v Polsku. Po uplynutí této lhůty se matka v rozporu s otcem tvrzenou dohodou nevrátila s L zpět do Švýcarska.

Otec k tomu uvádí, že dítě je protiprávně zadržováno v Polsku nejpozději od 24. května 2017 (docházka do mateřské školy). Dále otec tvrdí, že rodiče se dohodli, že dítě bude navštěvovat mateřskou školu od listopadu 2017 ve Švýcarsku.

Návrh otce na svěřeni dítěte do jeho péče byl Amtsgericht (okresní soud) doručen 13. července 2018. Roční lhůta podle čl. 10 písm. b) bodu i) nařízení Brusel IIa by byla dodržena pouze tehdy, pokud by bylo nutno vycházet z pozdějšího data, tedy zahájení docházky do mateřské školy. S tvrzením v řízení o navrácení dítěte (protiprávnost od přihlášení do mateřské školy v květnu 2017) by návrh nebyl doručen v rámci roční lhůty podle čl. 10 písm. b) bodu i) nařízení Brusel IIa.

V této souvislosti vyvstává otázka, zda je další tvrzení otce v důsledku řízení podle Haagské úmluvy z roku 1980 probíhajícího v Polsku promlčeno nebo zda lze v rámci článku 10 nařízení Brusel IIa vycházet i z pozdějšího data. V tomto případě by existovala možnost odsouvat po ukončení řízení o navrácení dítěte okamžik začátku roční lhůty, což v konečném důsledku není v souladu se záměrem co nejrychlejšího vyjasnění práva péče o dítě ve prospěch nejlepšího zájmu dítěte.

Rodiče dále nejsou zajedno v otázce přechodnosti pobytu matky a dítěte v Polsku. Matka popírá, že by taková dohoda existovala.

K otázce břemene tvrzení a důkazního břemene otec odkazuje na zásady platné pro prokázání souhlasu nebo dohody v řízení podle Haagské úmluvy z roku 1980, podle kterých rodič, který s navrácením nesouhlasí, musí prokázat, že návrhové s přemístěním souhlasil nebo se s ním (později) smířil (viz čl. 13 odst. 1 písm. a) Haagské úmluvy z roku 1980).

Podle názoru senátu nelze zvláštní pravidla důkazního břemene, která platí v řízení podle Haagské úmluvy z roku 1980, na projednávanou věc použít. Předmětem projednávané věci není navrácení dítěte v rámci řízení podle Haagské úmluvy z roku 1980, nýbrž návrh na svěření dítěte do péče, v němž platí procesní zásady obecně platné v řízeních o péči o dítě. Podmínky článku 10 nařízení Brusel IIa musí samostatně přezkoumat soudy v předchozím státě pobytu (rozsudek Soudního dvora ze dne 22. prosince 2010, C-497/10 PPU, body 62 a násl.). V novém státě pobytu není rozhodnutí o návrhu na navrácení dítěte podle Haagské úmluvy z roku 1980 závazné. V tomto smyslu platí zásada přezkumu úřadem z úřední povinnosti podle § 26 Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (zákon o řízení v rodinných věcech a v nesporných řízeních), která rovněž zahrnuje přezkum mezinárodní příslušnosti z moci úřední (Bundesgerichtshof [Spolkový soudní dvůr] [omissis] [zdroj v odborném právním časopisu] [usnesení ze dne 17. února 2010 - XII ZB 68/09]). V řízení zahájeném na návrh, jako je v projednávané věci návrh na svěření dítě do péče podle § 1671 BGB, platí že účastníci nesou u skutečností, které jsou pro ně příznivé, určité břemeno tvrzení. Soud proto musí odpovídajícím způsobem vyhodnotit rovněž rozpory v tvrzení otce.

3. Použití čl. 11 odst. 8 nařízení Brusel IIa

Ustanovení obsažené v čl. 11 odst. 6 až 8 nařízení Brusel IIa podporují v případě zamítnutí navrácení dítěte v řízení vedeném na základě článku 13 Haagské úmluvy z roku 1980 zahájení řízení o právu péče o dítě v dřívějším státu pobytu. Zejména se na rozhodnutí o rodičovské odpovědnosti, která jsou přijata v návaznosti na zamítnutí navrácení dítěte v řízení podle Haagské úmluvy z roku 1980 v oblasti působnosti článku 11 nařízení Brusel IIa a která zahrnují vydání (navrácení) dítěte, vztahuje podle čl. 11 odst. 8 nařízení Brusel IIa a čl. 40 odst. 1 písm. b) nařízení Brusel IIa ve spojení s jeho článkem 42 privilegovaný výkon.

Otec má za to, že rozhodnutí senátu o rodičovské odpovědnosti spojené s rozhodnutím o vrácení dítěte spadá pod čl. 11 odst. 8 nařízení Brusel IIa a tedy pod ustanovení o privilegovaném výkonu.

Senát má za to, že použití čl. 10 odst. 6 až 8 nařízení Brusel IIa naproti tomu nutně předpokládá, že je řízení podle Haagské úmluvy z roku 1980 vedeno ve vztahu dvou členských států vázaných nařízením Brusel IIa, takže se čl. 11 odst. 8 nařízení Brusel IIa v projednávané věci nepoužije. Účelem čl. 11 odst. 8 nařízení Brusel IIa je napomoci jednoduššímu prosazení rozhodnutí o rodičovské odpovědnosti, která jsou přijata následně po řízení podle Haagské úmluvy z roku 1980, které podléhá zvláštním požadavkům podle čl. 11 odst. 2 až 5 nařízení

Brusel IIa. Jak již bylo uvedeno, řízení o navrácení ve vztahu mezi Švýcarskem a Polskem nespadlo do oblasti působnosti nařízení Brusel IIa. Rozhodující v tomto ohledu není bydliště otce, nýbrž otázka vzájemné vázanosti a závaznosti nařízení Brusel IIa pro příslušné státy.

[*omissis*]

[*omissis*]

[podpisy; ověřovací doložka]

PRACOVNÍ DOKUMENT